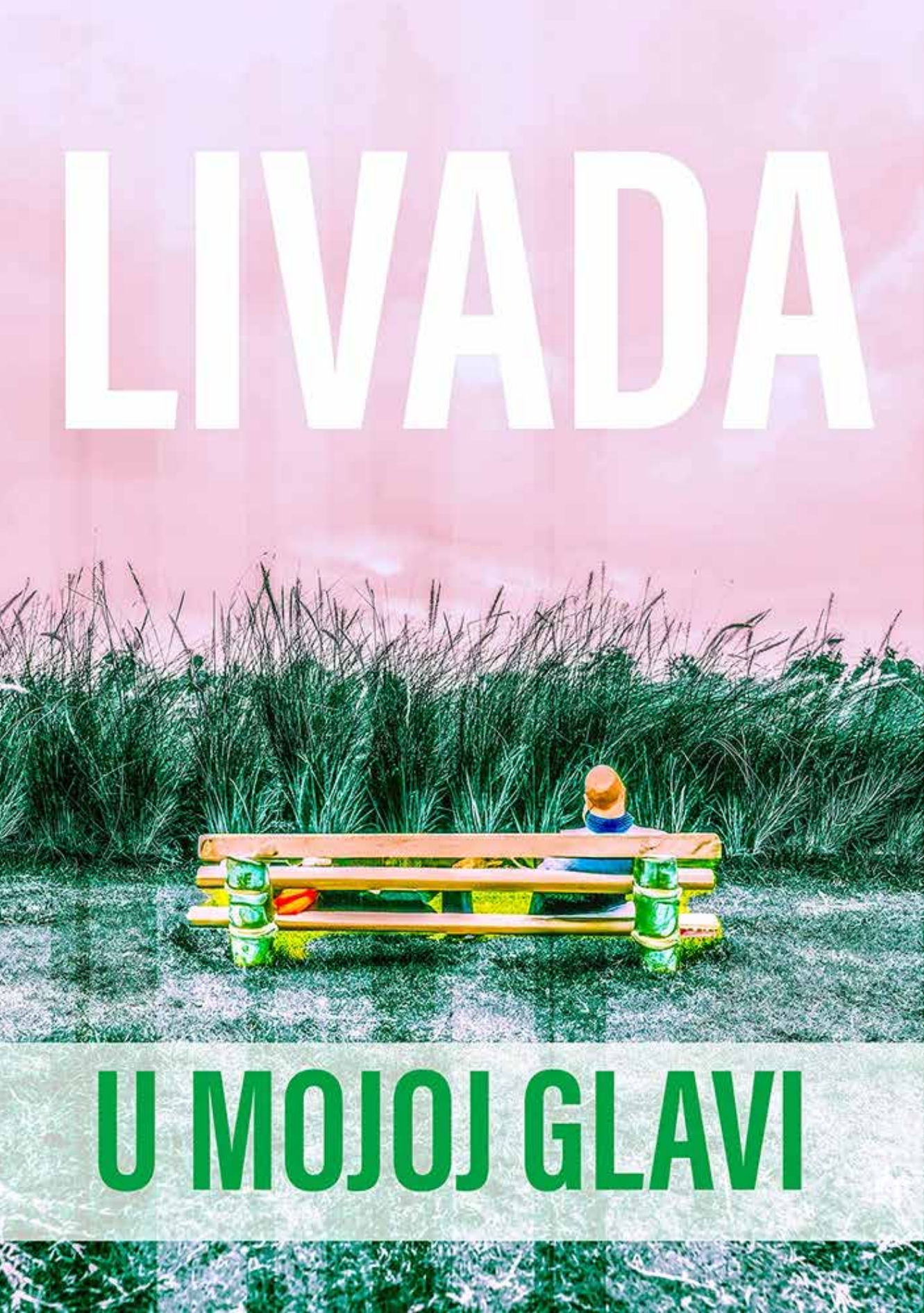

LIVADA

A surreal landscape featuring a bright pink sky. In the foreground, there is a wooden park bench. A person wearing a blue shirt and a brown hat is sitting on the bench, facing away from the viewer. The bench is supported by four green cans. The ground is covered in tall, green grass. The overall scene is dreamlike and artistic.

U MOJOJ GLAVI

LIVADA U MOJOJ GLAVI

O čemu danas pisati? Kao prvo, malo sam tužan što sam mislio da je ponedjeljak neradni dan, što sam napisao u prijašnjoj priči. To me malo zbediralo, pa sam morao popodne drapnuti ne dva, nego tri sata ugodnog puta u beskraj. To mi je dalo energije da se sada uhvatim laptopa i nešto u hodu, što mi padne na pamet, napišem. Jbg., idem zapaliti i prvo smisliti naslov. Od njega mi sve kreće.

Danas je večer drugačija. Prazna od svih sranja. Livada. Ne ostaje ti ništa drugo nego pisati prazne glave. U mojoj praznoj glavi prva rečenica koja mi je pala na pamet je: “Jedino znam da ništa ne znam.” Tako nešto je i mudri Sokrat sročio. Nažalost, kod mene nema ni trunke mudrosti, samo polje nepokošene trave. Niti krave da popase malo da vidim, dalje. Ako ostane takva slika, trebat ću čekati da ta trava splasne i da vidim nešto dalje. Ali prstići su se počeli igrati s tipkovnicom. Zaboravite čekanje. Dolaze kosci, jedan po jedan i kose pomalo. Vidim sve više. Na djeliću horizonta pojavljuje se... ništa. Zašto ništa? Zato jer sam upravo vidio da mi gori svjetlo u bašci i moram prekinuti igru prstića. Znam da se više neću moći vratiti na zamišljenu parabolu s koje ti se riječi slijevaju u napisani tekst. Moram ići to riješiti.

Obavljeno. Kao što sam i mislio. Parabola je nestala. Ali nema veze. Polako se nadzire nova. Zašto je stara nestala? Jer me to jebeno svjetlo koje je spojeno na kućnu bežičnu mrežu zajebava. Jedino ono od svih tih pametnih stvari što sam pokušao na mrežu da mi se pali i gasi kada ja to želim. Ali sada je ostalo upaljeno i nisam ga mogao ugaziti. Nekad zbilja radi kako treba. Nekad mi sjebe pola sata dok se ponovo zakači na mrežu uz dobar signal. Ovaj put nije išlo. Baš sam popizdio. Svjetlo je direktno spojeno na električnu mrežu i ne možeš ništa. Nema sklopke. Wi-Fi mreža ga ne prepoznaje. Ništa. Po probirštift i ode nula nula van, pa ti svjetli nekom drugom. Meni više nećeš. Morat ću im u Philips napisati kratki dopis da na ambalaži izmjene naziv proizvoda u: "Izuzetno glupo, ali pametno svjetlo." Pa ti sam, kao kupac, zaključi hoćeš li ga kupiti ili nećeš. Mislim da je to fer prema nama potrošačima i njima proizvođačima. Još ću razmisliti treba li izbaciti "pametno" iz naziva.

Krećemo ponovo. I tako gledam ja prvog kosca koji je došao na moju poljanu da skрати svojim kosom prvih par metara trave i vidjeh... opet ništa od početka priče. Sad mi je i ona jedina rečenica pobjegla iz glave. Ovo će biti priča o ničemu. Jučer je bila o svačemu, danas o ničemu.

Idemo ponovo. Prije se svašta događalo u mom životu. Imam jebених događaja. Svakakvih, od smiješnih pustolovina do

trenutaka kada sam u više navrata skoro izgubio svoju glavu i morao je poslati gore u čistilište, ali sam bio pošteđen. Ne znam tko me čuva i zašto. Valjda oni gore, koji su se sigurno modernizirali. Da mogu bolje pratiti nas dolje. Bez uvrede za sve vjernike. Nema ništa loše ako netko gore igra igrice na plejki u slobodno vrijeme. Ili recimo Bog na MacuPro-u. Tko bi to sve arhivirao? Prije šezdeset godina nas je bilo 4 milijarde, sada 7,5 milijardi. Sad ti meni reci kako bi to oni mogli. Sedam i pol milijardi fascikala. Nikako bez modernizacije. Nemoguće. A mi dolje? Koliki smo trud uložili da napravimo toliku količinu bebica kroz tih šezdeset pet godina. Jebeni trud. Upravo sam pogledao, ima nas 8.239... milijardi. Jebeni smo igrači mi muški. Oprostite, ženski rode, ali sve opet kreće od nas. Od naše smjese užurbanih spermija koji lete kao muhe bez glave. I sad ti reci da nisi uspio u životu. Od svih tih milijardi spermija ti si bio ili ona najbrža od svih njih. Pa to je pobjeda koju nikad više nitko ne može ponoviti. Moj trenutni zaključak, koji me trenutno pljusnuo u glavu je da smo mi svi jebeni pobjednici, na neki način. A, što mogu srati, ali tako je.

Onda vi žene dolazite na red i moram priznati da vas razumijem da tih devet mjeseci ne trebate raditi i nositi bebu, zajejavati nas muške s ceduljom opravdanja u ruci da to smijete bez obrazloženja. A onda porodni dopust. Teško

za izdržati. Skidam vam kapu za porod. To je nešto strašno i zamisliti, a kamoli odraditi. Kad je mene moja pitala, znajući već odgovor unaprijed, hoću li prisustvovati porodu, rekao sam: “Pa, je si li ti normalna!?” Da tu strahotu gledam i da zamrzim to rođeno dijete od prve sekunde. Pa to je horor. Bio sam na nekoliko operacija. Znam što je to. Sve pršti oko tebe, a operacijska sala izgleda kao posložena automehaničarska radionica, samo je sav alat u inoxu. Odvijač, obični jebeni odvijač, križni PZ dvojka. Šarafi isto tako. Obični, križni. Samo rosfraj izdanje. I onda još su toliko škrti da mi ne mogu ostaviti tih par šarafa. Platilo bih im ja te šarafe, nego ih hoće nazad. I opet pod nož. Jebali ih ti šrafi.

Kratko rečeno, bez pimpeka, ništa. Tko je u toj utrci prvi? Mi, muški. Znam da vi žene imate sada puno toga za reći, onako iz dubine duše. Kad te krene i ne možeš stati s tim dražesnim riječima u hrvatskom jeziku zvanim psovkama. A što sad da ja radim? Neću brisati tekst. Prstići rade kao ludi. Ne smijem ih sada zaustaviti. Glava se puni ovim prirodoslovno-medicinskim znanjem. To su činjenice. Ne možeš pobjeći od njih. Recite da je početak drugačiji. Nije. Takav je kakav je. A vi ništa od toga ne uzimate u obzir. Za sve ste vi zaslužne. Moram si jednu otpjevati. Sebi za dušu: “Pimpek moj, pimpek moj, samo ravno stoj, ravno stoj, ravno stoj i ničeg se ne boj.” Imate li vi pjesmicu za kokicu? Nemate.

Sada smo se zezali. Od sada ozbiljno. Ovaj tekst nema ama baš nikakve veze s naslovom priče. Da li mijenjati naslov ili priču? Već sam napravio naslovnicu. Znači, naslov ostaje. Da mijenjam tekst, ne mogu. Ima ga već dosta, skoro tisuću riječi. Ma ostaje tako kakvo je. Tu mora da se upotrijebi mašta koja radi svašta i onda se pojavi i smisao svega. Sve se poveže u cjelinu. Samo mašta. Kao što je stari Albert Einstein rekao da je: "Mašta važnija od znanja". Eto. Dobro je i rekao. Evo jednog maštovitog primjera. Marija, tada osmogodišnja kćer moga prijatelja Ive, postavlja pitanje svome ocu: "Tata, a zašto mi idemo u školu kada imamo Google?" Toliko mašte u jednom jednostavnom pitanju da joj ne možeš reći smisleni odgovor. Probajte. Mislim da je bila prvi ili drugi osnovne. To su te generacije s ugrađenim SSD diskom. Imaju brži kliker od nas. To moramo priznati.

Zdrobio bih još malo teksta, jer mi se ne spava, a ne znam što bih radio. Sve sam obavio što sam trebao. A i sutra je nedjeljica. Sada ide... već znate... pljugica pa se vraćamo riječima.

Da se vraćam koscima, ne mogu. Ostajem u stanju s livadom u glavi. A znate kad ti netko kaže da si livada. E, to sad sam ja. Glupi Miro. Nekad moram biti. To je dobro stanje. Praznina koja se oslobodila svih sranja skupljenih kroz

tjedan. Nema ih više. Prošla su. Uživam u toj livadi u glavi.
Da mi nekada kroz tjedan se pojavi, ta livada. Ta praznina ili
glupost u glavi..Uf bilo bi puno lakše.

Do idućeg puta....